

Sloupy Řádu ochránců Boží vůle na Zemi

Učení Pravdy

Obsah

Učení Pravdy	3
Stvoření světa a člověka.....	3
Zákon Pravdy.....	4
Koloběh života	6
Příkazy	7
Člověk a smysl jeho života	9
Spolužití lidí na Zemi	10
Poslední soud	11

Učení Pravdy

Stvoření světa a člověka

Na začátku byl jen Bůh, věčný a nekonečný, proto všude přítomný, kterého nikdo nestvořil, který byl a jest sám ze sebe, od všech věků, bez začátku a bez konce, nepodléhá žádné přeměně, neboť je všemohoucí. Bůh, jenž je prapodstatou všeho, prolíná Duchem svým nekonečný vesmír, čímž vyzařuje ze sebe nevyčerpatelnou energii, která podle Stvořitelových zákonů přechází do různých forem hmoty, ať již pro nás viditelných či neviditelných. Tak tvoří Duch Boha Nejvyššího od věků, jako i nyní a tak bude tvořit po všechny věky budoucí.

Bůh neměnný a věčný, On je ten nechápatelný začátek, prapříčina všeho, všech následků, jež se stávají příčinami dalších následků a to bez konce. Je to kruh věčných přeměn, v každém začátku již dřímá konec a v každém konci se rodí začátek. Je to věčný koloběh všeho co Bůh stvořil, bez výjimky, je to základ jsoucnosti a života celého vesmíru.

Každá hvězda vzniklá v tomto vesmíru vlastní Jiskru onoho Světla, vycházejícího ze Středu všehomíru a září v odlesku tohoto Světla svými životodárnými paprsky do prostoru jí vyhrazeného zákonem.

Jedna z mnoha a mnoha Jisker, vycházejících ze středu vesmíru, oživila shluk prvopočátečních částecek a tak zazářila v onom nekonečnu nová hvězda, naše slunce. Z něho vznikla celá sluneční soustava, neboť její stvoření probíhalo, jako všude a vše ve vesmíru, podle zákonů, které Bůh vložil do hmoty a vývojem se jí dostalo té podoby, kterou dnes má. Slunce jako hvězda zářilo dávno předtím, než byly planety, neboť každá planeta pochází z hvězdy. Svévolně se však oddělily od mateřské hvězdy, chtěly být samostatné, ve snaze být samy životadárci. Byl to skutek pýchy a zpupnosti, ale Bůh ve své moudrosti a milosti přeměnil jejich úpadek ve skutek, který prospívá celku. Planeta, jako samostatná částka, neudržela si tu Jiskru, která stále v mateřské hvězdě je, a proto je mrtvá. Naše slunce, které je pro naši planetu životodárným nebeským tělesem, je pro nás symbolem božského světla tím, že Bůh dává všemu život a ten by bez Něho neexistoval v celém vesmíru, tak jako bez slunce by neexistoval život na naší Zemi.

V běhu vývoje, podle přesných zákonů, jež Bůh vložil do hmoty, dostala se Země do takového stavu bytí, ve kterém se nyní nachází. Působením sil Ducha Božího vyšel z vody život na Zemi a vyvíjel se podle Jeho zákonů tak, jak je nám dnes z velké části známo.

Tak, jak Bůh stvořil anděly a jiné nadpřirozené bytosti ke své oslavě a službě, stvořil i duchovního člověka, jehož podstatou je božská Jiskra, která vyšla ze sídla Nejvyššího a pro svou další existenci vzala na sebe duši s duchem a nakonec astrální šat. Tento duchovní člověk, nezátížený tělesnou schránkou, pozoroval vývoj na naší Zemi a samozřejmě i vše to, co se týkalo živočichů. Vznikla u něho myšlenka, která byla vyjádřena přáním po smyslných požitcích tělesných. Jelikož neměl žádné tělesné smysly jako živočichové na Zemi, nemohl ani zatoužit po rozkoši, ani si nemohl představit, jaký pocit živočich prožívá při množení nebo při přijímání potravy, prostě při všem, co souvisí se smysly zvířecího těla. A právě přání duchovního člověka poznat, jaké jsou požitky v tělesné schránce, bylo příčinou jeho pádu do těla na naší Zemi. Chtěl poznat, jak vypadá rozkoš smyslů a Bůh ve své dobrotě dal mu k tomu možnost. Předvídal však další vývoj duchovního člověka, a proto rozdělil ještě v astrálu jeho duši na dvě části a silnější část se vtělila na Zem. Bůh tímto stvořil prvního člověka, neboť člověk se objevil na naší planetě nikoli způsobem vývoje, jaký prožívalo zvířectvo, rostlinstvo a nerosty, ale přímým zásahem Boha se objevil na naší Zemi zcela nový tvor. Tento tvor měl zjev, který si my nemůžeme dosti dobře představit, ale byl podobný tělu našemu, jen s tím

rozdílem, že jeho tělo bylo následkem vyzářování dobrých sil tak ušlechtilé a krásné, že jen těžko si toto naše oči mohou představit. Nesmíme zapomenout, že duchovní člověk se ještě nedopustil hříchu, neboť chtěl pouze poznat pocit v tělesné schránce a to při používání smyslů těla, což bylo velkým úpadkem, ale nikoli hříchem.

První člověk na Zemi žil v ráji a svou duchovní silou ovládal přírodu natolik, že nebylo třeba se více o ni starat, aby dávala obživu jemu i zvířatům, která se v ráji nacházela. Avšak marně hledal mezi zvířaty sobě rovného tvora, který by mu byl pomocníkem. Teprve po stvoření ženy poznal člověk – muž svůj doplněk k celku, poznal druhou část své duše, neboť jeho schopnost pochopení astrálních zákonů byla ještě nesmírná.

První lidská dvojice měla vše povoleno od Stvořitele, to znamená, že mohla plně využívat svých smyslů; jen jedno nesměli. Bůh jim zakázal jíst ze stromu poznání, který se nacházel v ráji, protože požívání těchto plodů by odstranilo závoj, kterým bylo zastřeno vědomí dobrého a zlého. Plody ze stromu života v ráji pojídali, neboť to bylo nutné, aby zákon času, kterému podléhali, byl natolik zmírněn, že pro nás by první lidé v ráji byli skutečně věční. Kdyby se bývali nedopustili tohoto svého poklesku, byli by ještě dnes živi v ráji jako jediná lidská duše.

Druhá část mužovy duše, jeho žena, měla skoro tentýž vzhled i tytéž schopnosti ducha, jenom ve zmenšeném měřítku. Zlo použilo hada ke svedení ženy, která mohla rozmlouvat s kterýmkoli živočichem, neboť často se nadpřirozené bytosti vtělovaly do zvířat a rozmlouvaly s ní, a tak i promluvení hada nebylo pro ni žádné překvapení. Nechala se přemluvit k požívání plodu ze stromu poznání, neboť chtěla znát pocity a následky svého činu. Když i muž neodolal a pojedl plod ze stromu poznání, shlédli svou nahotu a pocítili touhu k tělesnému spojení. Avšak toto se neuskutečnilo v ráji, neboť strach, který se tímto dostavil se špatným svědomím, byl silnější této touhy. Vycítili, že Bůh se jim chce zjevit, a proto se skryli, aby nehleděli do Jeho tváře, protože cítili nemožnost tohoto počínání. Bůh teprve nyní, po tomto přestoupení svého zákazu, vyřkl zakletí přírody a ustanovil zákony tak, jak je dnes známe. Strom poznání a strom života i s celým rájem byly tímto činem lidí zničeny. V nitrech lidské dvojice vládl nyní oheň vášní, který byl Bohu nelibý. Tím se změnil i jejich vnější vzhled a vlastnosti dobra a astrální síly je opustily, proto i tělo se muselo přizpůsobit tomuto obratu a nabylo vzhledu, který je nám dnes znám.

Teprve nyní poznal muž svou ženu a uskutečnilo se to, co počalo přáním duchovního člověka před vtělením.

Zákon Pravdy

Bůh je absolutní nehmotnost, proto i sídlo Jeho, které je ve Středu všehomíru, je naprosto nehmotné. Hned po sídle Nejvyššího je nejméně hmotná sféra – říše nadpřirozených bytostí. Zde pobývají nadpřirozené bytosti dobra a očištěné duše zemřelých, které čekají na splnutí s Bohem. Kolem této sféry se rozprostírá ochranný pás – sféra zelené záře. Po této následuje astrální sféra, ve které se již nacházejí hmotná tělesa s povrchem obydleným tvory, vlastníci Jiskru Stvořitele, jakou i my v sobě máme. Na astrální sféru navazuje sféra očišťovací, která pak přechází ve sféru nejnižší – pekelnou. Tato je určena knížeti temna a jeho pomocníkům a těm duším zemřelých, které již navždy mají ztracené nebeské radosti. Poslední sférou v posloupnosti je sféra zemská. Zahrnuje všechna hmotná tělesa, která jsou obydlena tvory, mající Jiskru, duši a ducha, jako my lidé. Tato sféra prolíná všechny sféry od nejnižší až k hranici sféry zelené záře. Každá hmotná sféra je dále rozdělena do sedmi stupňů, přičemž první stupeň je nejnižší a sedmý nejvyšší.

Naše Země, která se nachází ve sféře astrální, podléhá zákonu Pravdy, jenž je součástí velkého zákona astrálního. Zákon Pravdy je souhrn zákonů hmoty, živé i neživé, viditelné

i neviditelné, platící pro naši planetu. To, co platí pro naši Zemi, neplatí pro jiná hmotná tělesa, neboť nic ve vesmíru není stejné. Pro celou naši sféru platí zákon astrální, ve kterém jsou obsaženy všechny dílčí zákony různých seskupení a forem hmoty. Pro druhé sféry platí opět jiné a všechny jsou sdruženy v nejvyšším zákonu hmoty, zákonu příčiny a následku. Bůh je dokonalost a spravedlnost sama, proto i zákon Jeho je nanejvýš dokonalý a spravedlivý. Bůh je všemohoucí a nic není na světě i v celém vesmíru, co by se mohlo jen částečně vyrovnat našemu Stvořiteli. Nic není tak mocné, aby před tváří Boha nebylo nicotné a malé. Každá bytost, každý tvor, myslící i nemyslící, každé hmotné seskupení plní zákon a vůli svého Stvořitele, neboť Jeho vůle, odvěká a věčná, je neoblomná a žádná síla není schopna ji narušit či změnit. I kdyby celá nebeská armáda se vzbouřila proti svému Stvořiteli, byla by jediným dechem Nejvyššího uvrhnutá tam, odkud již není návratu zpět do světlých sfér všehomíru. Ale i tam by musela plnit vůli Boha, neboť zlo je podřízeno dobru a Bůh je neskonale Dobro.

Vše, co Bůh stvořil, je hmotné, jenom sám Nejvyšší je nehmotný. Čím blíže k sídlu Nejvyššího, tím jemnější hmota, čím dále od nejvyšší sféry, tím hrubší hmotu nacházíme. Náš nedokonalý zrak může vidět jen hrubou hmotu, a proto nám unikají mnohostranná a nesčetná seskupení jemné hmoty kolem nás, ať již v podobě bytostí, tvorů, či jiných forem duchovní hmoty.

U hvězdy vidíme jen hrubou hmotu ve formě shluku obrovské energie, ale nevidíme ani Jiskru Stvořitele, ani bytost, kterou oživuje – ducha hvězdy, který opět podmiňuje existenci hrubohmotného seskupení vesmírného tělesa. Duch hvězdy, jelikož je odleskem a výtvozem Ducha Božího, tvoří v určitém okruhu, kde působí jeho síla, bytosti, které jsou závislé na životadárné energii ducha hvězdy. Každá hvězda, jelikož je hmotná, podléhá zákonu času, a proto pomalu stárne jako my, jenže pro ni platí jiné časové měřítko. Pro každou hvězdu jednou nastane smrt tím, že její Jiskra se navrátí ke svému Stvořiteli, duch hvězdy odumře, hvězda pohasne a přestane být životadárným tělesem. Současně odumře vše to, co duchem této hvězdy bylo stvořeno.

Nová Jiskra pak ožíví novou hvězdu, která svým duchem počne být novým životadárcem. Tak je v celém vesmíru stálé vznikání a zanikání a tento koloběh bude zachován na věky.

Naše Země je ovlivňována duchem slunce, jenž stvořil bytosti, které jednak způsobily vývin naší Země dle božských zákonů, jednak dbají na vznik, růst a zánik rostlin všech druhů na naší planetě. Jsou to duchové nerostů a rostlin, bytosti, které řídí veškeré dění v naší přírodě podle odvěkých božských zákonů, vložených Stvořitelem do živé i neživé hmoty.

I tvorové obývající naši planetu čerpají ze síly slunečního ducha, neboť tělesná schránka zvířat i lidí by nemohla bez ní existovat. Oživení těla zvířete způsobuje božský impuls života ve formě zvířecí duše bez ducha, u člověka pak božská Jiskra s duší a duchem, čímž k podobě Boží člověk učiněn jest.

Duch člověka, kterého osvěcuje Duch Boha Nejvyššího, umožňuje vytváření myšlenek a konání skutků dle svobodné vůle každého jednotlivce. Svým duchem rozhoduje člověk o tom, zda vykročí na cestu dobra nebo na cestu zla.

Zvíře, jež nemá ducha, jedná jen pod vlivem instinktu, bez samostatného myšlenkového pochodu. Zvíře i člověk, oba jsou stvořeni Bohem, ale člověk je podobný Bohu a to je to, co odděluje člověka od zvířete od počátku jeho existence na Zemi.

Astrální sféra je pro nás lidi zrcadlem našich myšlenek a skutků, protože každá myšlenka i čin se změní v bytost určitého tvaru v té části astrálu, kde je k tomu určené místo. Dle povahy myšlenky a skutku se vytvoří bytost dobrá nebo bytost zlá a podle toho pak ovlivňují další

vývin našeho pozemského života, neboť dle zákona příčiny a následku má každá dobrá příčina jen dobrý následek a každá zlá příčina jen zlý následek.

Každá bytost vytvořená našimi myšlenkami a činy trvá tak dlouho, dokud tvor, který bytost vytvořil, nesplní svůj životní úkol. Tento je člověku určen v Knize Rana, to znamená, že je tam psáno, co má člověk vykonat za svého života na Zemi a v Knize Života je poznamenáno, co každý člověk na Zemi vykonal.

Koloběh života

Trojediný Bůh, Stvořitel nebes i Země, učinil a stvořil člověka z nevyzpytatelné své svaté vůle, k podobnosti a obrazu svému. Vyslal ze sebe částku svého nekonečného a neskonaleho dobra, aby oživila duchovního člověka v astrální sféře. Tato nehmotná božská Jiskra vzala na sebe ve sféře nadpřirozených bytostí obal z nejjemnější duchovní hmoty, jež nazýváme duše. Při dalším pronikání do hmotnějších sfér nestačil již obal duše, ale k dalšímu vývoji potřebovala duše ducha, kterého získala ve sféře zelené záře. V astrální sféře vzala na sebe Jiskra s duší a duchem astrální šat, který je duchovním tělem z velmi jemné hmoty, našemu zraku neviditelné. Tak byl stvořen duchovní člověk v astrálu. Ten se pak z vlastní vůle vtělil na naši Zem, čímž vyměnil svůj astrální šat za hrubohmotnou tělesnou schránku pro svoji duši s duchem. Podle zákona odrazu všech věcí zde na Zemi ve sférách vyšších, vytvořil se v okamžiku vtělení duchovního člověka na Zem obraz jeho duše ve sféře nadpřirozených bytostí, kterou nazveme praduší celého lidstva, neboť z této praduše vznikly všechny duše všech lidí na Zemi.

První člověk na Zemi žil v ráji s mnohými astrálními silami a schopnostmi ovládat přírodní zákony a i jeho tělo bylo výrazem ušlechtilosti a duševní krásy. Avšak to vše ztratil při překročení zákazu Stvořitele. Ztratil mnoho ze schopností ovládat, znát a řídit přírodní zákony. Jeho tělo se přizpůsobilo této ztrátě, příroda se uvedla do nepohostinného stavu, ale mimo toho se odrazil i úpadek prvních lidí do prostoru. Praduše první lidské dvojice byla svržena do sféry zelené záře a ve sféře nadpřirozených bytostí zůstal jen její odlesk. Od toho času získává každá duše vlastnosti krve budoucího tvora ve sféře zelené záře od praduše, kterou nazveme praduch lidstva, namísto od pozůstatku praduše, který se nachází v říši nadpřirozených bytostí.

Nově vyslané Jiskry do potomků první lidské dvojice si vzaly svůj obal z praduše v říši nadpřirozených bytostí, která se tímto stala rodovou duší. Totéž se dělo s praduchem, neboť z něho získalo potomstvo prvních lidí své vlastnosti krve, čili rodové. Jakmile někdo z potomků založil vlastní rod, oddělila se i ve sféře nadpřirozených bytostí duše a vznikla nová rodová duše a tím i nový rodový duch ve sféře zelené záře. Tímto způsobem vznikl určitý počet praduší rodů, který je stálý a neměnný. A z těchto praduší si nově vyslané Jiskry vzaly svůj obal dle toho, do kterého rodu se měly vtělit.

Čili praduše rodu ve sféře nadpřirozených bytostí slouží k tomu, aby obalila Jiskru, která vylétá ze Středu všehomíru, ale skutečnou formu rodových vlastností získá tvor duchem z praducha rodu ve sféře zelené záře.

Po ztrátě ráje, která znamenala pro první lidi náhlý a velmi odlišný přechod oproti předešlému stavu, zůstalo jim vědomí o Bohu, o Jeho příkazech jak žít a o Jeho zaslíbení Vykupitele. Rozlišovali dobro od zla a svou svobodnou vůlí se rozhodovali pro skutky dobré nebo zlé. Duchovní pouto, které tímto existovalo od prvopočátku lidského pokolení na Zemi, se přenášelo z generace na generaci a toto vědomí o Bohu, Otci našem nebeském, nevymizí z lidstva nikdy, ať by bylo neseno třeba pouze jedinci.

Každý člověk dostane za svého života na Zemi třikrát vnuknutí o jsoucnosti Boha a promární-li toto, tak je ztracen pro svůj úkol v tomto životě a musí se proto znovuzrodit. Znovuzrození je základ koloběhu života na naší Zemi u člověka. Božská Jiskra, vyslaná k oživení tvora na Zemi, bere si svůj obal z praduše toho rodu, kam je určena se vtělit. Po vytvoření této nové duše rozdělí se tato na dvě nestejně části, z nichž silnější je určena ke vtělení do muže a slabší do ženy. Každá část této duše nyní získá samostatně ve sféře zelené záře svého ducha ze společného rodového praducha a vtělí se pak do určených tělesných schránek. Každá z těchto dvou částí je samostatná tak dlouho, dokud obě nesplní během svých pobytů v tělesných schránkách své životní úkoly. Po splnění těchto a po očištění od poklesků, odloží každá část svého ducha nazpět do praducha a splynou opět v jeden celek, v jednu duši.

Záleží na každém jednotlivci, zda toho dosáhne v jednom životě či ne, neboť každý tvor při svém prvním vtělení na Zemi má v sobě dobro a zlo v rovnováze, to znamená, že má dobrých a špatných vlastností napůl a má možnost se naklonit svou svobodnou vůlí na tu či onu stranu.

Nesplní-li člověk svůj úkol, musí se znovuzrodit, ale již nemá dobro a zlo v rovnováze, jelikož je zatížen úpadky a nesplněním úkolu z minulého života.

Bůh ve své milosti dopustil koloběh životů, aby člověku byla dána možnost vrátit se tam, odkud vyšel, k Bohu.

Nejvyšší svým Duchem stvořil na naší planetě zvířectvo, které se dle Jeho zákonů vyvíjelo do těch podob a druhů, jež dnes má. Zákon odrazu všech věcí ve vyšších sférách platí i pro tvory živočichů na naší Zemi, a proto při vzniku prvního živočicha na Zemi se vytvořila praduše zvířat ve sféře astrální. Praduše zvířat oživuje těla zvířat na naší Zemi, z ní každý zvířecí tvor dostává životní impuls a pomocí toho přijímá a uskutečňuje vnuknutí, která dostává. Těmto vnuknutím říkáme instinkt. Tito tvorové jednají jen pod vnuknutím dobra.

Mimo těchto jsou zvířecí tvorové, kteří naopak jednají jen pod vnuknutím zla. Jsou to zakleté lidské duše, které se za svých životů natolik prohřešily proti svému Stvořiteli, že byly zatraceny a uvrženy do zvířecího těla. Mohou konat jen zlo, neboť jsou zbaveny svého ducha, který čeká v astrální sféře, až se duše navrátí ze zvířecího těla, aby pak byl spojený s duší v té sféře, kterou si svými činy za života vysloužil. Zakletý tvor v těle zvířete ví, že není zvířetem a i když nezná přestupky z minulých životů, ví ale, že je navždy odsouzen k pobývání ve sférách zla, až do Posledního soudu, kdy pak bude s konečnou platností odsouzen.

Duch našeho slunce, který je odleskem Ducha Božího, stvořil a tvoří nesčetné bytosti, které dbají o přesné dodržování božských zákonů v naší přírodě. Každá rostlina, byť i ta nejmenší a nejjednodušší, má svého ducha, který je odpovědný za to, že jeho rostlina splní ten účel na naší planetě, pro který vznikla. Odumře-li rostlina, vrátí se její duch zpět do slunečního ducha, zanechá-li však rostlina semena, rozdělí se její duch do počtu semínek, které mateřská rostlina zplodila.

I nerosty mají svého ducha, který pochází taktéž ze slunečního ducha. Strážcové božských zákonů v nerostech vznikli při odtržení planety od mateřské hvězdy, neboť to bylo nutné k udržení a vývinu hmoty naší Země.

Příkazy

Věř pevně v Boha Trojjediného, ve svého Tvůrce, Stvořitele všeho viditelného i neviditelného. Věř a nepochybuj ani na okamžik v tento velesvatý pramen všeho života v jakékoli podobě v celém vesmíru, ve kterém vládne Jeho svatá vůle.

Klaněj se tomuto Králi všech králů, svému božskému Otci, ve skutečnosti a v pravdě, vzdej čest Jeho zákonům a příkazům a dodržuj je, aby ses navrátil ke svému Otci tak, jak jsi z Něho

vyšel. Chovej se vždy důstojně, pamětliv svého vznešeného původu a uctívej Boha, svého jediného a pravého Vládce, jenž nikým nenastolen, není nikomu odpověden, neomezeného Vládce všehomíru, který jest sám ze sebe. Uctívej Jej, jak Jemu přísluší, v pokoře a vroucí lásce. Vzdej největší slávu a prokaž oddanost a lásku tomu Jedinému, který byl, jest a bude po všechny věky.

Nepokoušej se vytvořit podobu svého Stvořitele. Takové počínání je Bohu nelibé a tvá námaha a práce by byla marná, neboť absolutní nehmotnost nelze znázornit hmotou. Jak by mohly lidské ruce napodobit Boha, když toto nekonečné Dobro, Světlo všech světel, nikdo z lidí ještě neviděl.

Vzývej přesvaté jméno Boha jen v duchu svém, aniž bys jej vyslovil, a to jen ve velké nouzi duševní nebo tělesné. Lehkovážné vyslovení by mohlo mít pro tebe vážné následky. Nespojuj toto nejsvatější jméno Bezhmotného s prosbami hmotného obsahu.

Bůh žádá, aby sobota byla oslavována ve vzpomínce na Jeho dílo. Raduj se v tento posvěcený den jak můžeš, ale dbej na důstojnost a věnuj část tohoto dne, který si Stvořitel vyhradil pro sebe, k uctívání Nejvyššího modlitbou a díkuvzdáním za vše dobré, které ti během uplynulého týdne prokázal.

Buď ve všem poslušný svých rodičů a prokaž úctu svému pozemskému otci, tím uctíváš i svého Otce na nebesích, neboť tvůj pozemský otec symbolizuje zde na Zemi tvého skutečného Otce nebeského. Otcové pozemští, buďte si stále vědomi své odpovědnosti za duši svěřenou vám Bohem. Ved'te ji k Němu slovem, skutkem i vlastním příkladem, neboť i tím plníte svůj životní úkol.

Pamatuj, že celé lidstvo je jeden celek a že každý jednotlivec, koná-li poctivě svou povinnost, přispívá sobě i všem bratrům a sestrám, neboť všichni jsou z jednoho Otce. Proto neublížuj nikomu, ani na duši, ani na těle, protože by sis sám ublížil. Buď blahosklonný ke každému svému bližnímu, i k celému tvorstvu. I zvířata jsou z vůle Stvořitelovy na Zemi a jelikož jsi žádnému nedal život, neber jej proto žádnému bez nutnosti. I sebenepatrnější tvor má svůj úkol v rámci celé přírody na Zemi.

Udržuj čisté své tělo, neboť je to schránka božské Jiskry, které zajisté přísluší čisté obydlí. Ale pamatuj, že nejen hmotnou špínou porušíš tuto čistotu, ale mnohem více poskvrníš tělo a tím i svého ducha přestupky a hříchy. Ostříhej proto své myšlenky i skutky, mozek i vášně, aby schránka tvé božské částky zůstala čistá a neposkvrněná.

Slyšíš-li co dobrého mluvit o svém bližním, rozšiřuj tuto radostnou zvěst všem, neboť toto je libé Bohu. Slyšíš-li zlé věci mluvit o svém bližním, pak o tom pomlč a snaž se tuto neradostnou zvěst co nejrychleji vymazat z paměti. I takové počínání je bohulibé. Hledej jen dobro u svého bližního, neboť každý, i ten zdánlivě nejhorší, má mnoho dobrých vlastností. V lásce a v pokoře pomáhej každému zdolávat překážky na jeho životní cestě.

Nepřivlastňuj si nikdy cizí majetek. Nezáleží na tom, komu patří, záleží na tom, zda tobě či nikoli. Ani nevzhlížej se závistí k majetku svého bližního. Je to touha po hmotném, a proto nebezpečná pro tvou duši, neboť hmota je nástrojem těch sil, jež slouží zlu.

Klid a mír v rodině je předpokladem pro správné žití dle božských zákonů. Proto jej nenarušuj ve svém srdci a nebude narušen ani ve tvé rodině. Vzájemná úcta, láska a bezmezná odevzdanost do vůle Boží jsou štítem, který chrání harmonii v rodinném kruhu.

Nikdy nezasahuj rušivě do manželského soužití, neboť jej chrání požehnání Nejvyššího. Žádost po životním druhu svého bližního je Bohu odporná a může přinášet jen zlo. Zachovej proto svatost manželství, aby u tebe nebylo napsáno v Knize Života: "Zesmilnil".

Mluv jen pravdu, čistou, rovnou pravdu, nechod' křivými cestami, neboť lží se protivíš Tomu, který je od věčnosti ryzí, nejčistší Pravda. Lež je nedůstojná tvého původu i poslání. Proto dbej, aby jen pravdivá slova vycházela z tvých úst.

Měj vždy naději v milosrdenství svého Stvořitele. Bůh tě poslal na Zem, abys splnil určitý svůj úkol a po splnění toho odvolá tě z této planety. Nikdy nesmíš sám ze své vůle zasáhnout do tohoto běhu a svůj život, který ti byl propůjčen, zkrátit či přerušit. Bylo by to zpupné vypovídání poslušnosti svému nebeskému Otci, který tě tolik miluje.

Člověk a smysl jeho života

Duchovní člověk měl být na věčnost v astrálu a jako duchovní bytost sloužit Bohu. Tím, že se vlastním rozhodnutím dostal do ráje, nesplnil své poslání, které původně měl, ale Bůh ve své neskonalé milosti a lásce určil člověku věčný život i v ráji. Proto jedl ze stromu života, ale tento věčný život si musel zasloužit tím, že zachová absolutní poslušnost Bohu a Jeho příkazům. Tak, jak se nezachoval v astrálu, tak měl dokázat svou vůli sloužit Bohu v ráji. Jediný příkaz Boha byl: nejíst ze stromu poznání; ale člověk ani v ráji neobstál, a proto ty následky, které již známe.

Od prvního úpadku lidské dvojice v ráji rozlišuje člověk dobro od zla, ví, kdy činí dobrý a kdy zlý skutek a svou svobodnou vůli se rozhoduje pro dobro či zlo. Každý člověk je v tomto boji ovlivňován dobrými a zlými bytostmi, které se rozličným způsobem snaží usměrnit jeho životní kroky na tu či onu cestu. Jeho způsob žití, myšlení a jednání rozhoduje pak o tom, která vnuknutí mohou více zapůsobit na jeho ducha. Nastoupí-li totiž člověk svou životní pout' na naší Zemi, má všechny možnosti, to znamená, že může dosáhnout spasení své duše, to' nejvyšší a může dojít k ztracení své duše, to' nejhroznější.

Po ukončení své pouti v tělesné schránce na Zemi, vrací se duše s duchem do té sféry, která odpovídá jejímu žití v posledním vtělení a splnila-li všechny své životní úkoly, nemusí se již znovuzrodit. Při nesplnění se musí znovuzrodit a to do takových podmínek, jaké si vytvořila v předešlém životě. Znovuzrození je však nesmírná milost našeho Stvořitele a ne vždy dostane člověk možnost napravit své chyby a poklesky v dalším vtělení.

Proto je nutné nasadit všechny síly a snahy k tomu, splnit svůj úkol co nejdříve, očistit své nitro a dosáhnout spasení své duše.

Myšlenky a jednání člověka, jeho život zde na Zemi, jsou rozhodujícím činitelem pro hodnocení nitra každého člověka a smyslem našeho života je potlačovat všechny zlé myšlenky, konat jen dobro a vést bohublíbý život dodržováním Jeho příkazů. Nejúčinnější zbraní v boji dobra se zlem je láska a pokora a nejspolehlivějším štítem k odražení útoků zla je trpělivost a mírnost. Zlost, opak mírnosti, je velkým hříchem, neboť z ní vyplyne řada dalších hříchů a může vyrůst v nenávisť, která je největší zkázou lidské duše, neboť je to opak lásky, bez které nemůže lidská duše dosáhnout žádoucí výše, aby splynula s Bohem.

Následkem poklesku prvního člověka v ráji je člověk zatížen nedokonalými tělesnými smysly, které jsou často používány nesprávně, to znamená k ukojení svých vášní a nepravostí. Smysly našeho těla mají sloužit k posílení naší tělesné schránky, aby náš duch mohl jejím prostřednictvím lépe sloužit svému Stvořiteli. Proto je nutné zanechat všeho, co škodí našemu tělu, ať již jsou to vášně, nepravosti nebo neopatrné zacházení se svou tělesnou schránkou, a povinností každého člověka je starat se o své tělo tak, jak mu přísluší. Avšak přílišná a přehnaná péče, sloužící jen k účelu libivosti lidem, je též škodlivá ve všech směrech.

Bůh předepsal každému člověku to, co musí za svého trvání v tělesné schránce na Zemi vykonat. Bůh určil každému člověku i zkoušky a utrpení, kterými musí projít, neboť každý člověk se musí osvědčit a dokázat, že je hoden milosti spasení. Vroucí a vytrvalá modlitba

k našemu nebeskému Otci nám dá sílu k pokornému a trpělivému snášení a překonávání životních těžkostí a k dosažení vnitřní duševní harmonie, která je podmínkou úspěšného splnění životního úkolu.

Prvnímu člověku na Zemi byla Bohem dána pomocnice k plnění úkolů a tato mu zůstala i po vyhnání z ráje, a tak muž se ženou jsou i dnes předurčeni ke společnému plnění úkolů zde na Zemi. Muž, jenž vlastní větší část rozdělené duše a tím i větší duchovní schopnosti, je přímým nositelem a vykonavatelem Boží vůle na Zemi. Požehnání a milost našeho Nejvyššího přechází přes muže na ženu i potomky, protože muž odpovídá za jejich správné vedení po cestě k Bohu. Žena, jež tvoří mužův doplněk a tím s menší duchovní silou, je pomocnicí muže při plnění jeho životních úkolů.

Jsou-li muž se ženou vyvoleni Bohem být nástrojem ke zplození potomka, dávají novému tvorovi vlastnosti svého rodu, neboť rodová krev je rozhodující. Nový tvor si bere ducha z téhož praducha, ze kterého si vzali svoje duchy rodiče. Pokračování rodu je pouze v synech, neboť dcery jsou předurčeny ke splnutí s jiným rodem. Avšak každý potomek obojího pohlaví je milost a požehnání Nejvyššího a chtějí-li rodiče správně plnit své poslání, je nutné si toto uvědomit v plném rozsahu a dle toho vést svůj život a život svých potomků, aby se milost Boha nezměnila ve spravedlivý trest.

Plněním životního úkolu se snažíme dosáhnout cíle našeho žití zde na Zemi, a to je: co nejvíce se zbavovat nepříznivých vlivů své tělesné schránky a dát největší možnost naší božské Jiskře v nás působit na naše myšlení a konání a tím očistit svou duši natolik, aby se již nemusela znovuzrodit. I když neznáme přesně úkoly, které máme za svého života vykonat, známe způsob žití, který nás bezpečně povede životním úskalím. Je to pevná víra a oddanost v Boha, přísné dodržování Jeho příkazů a horlivé konání dobrých skutků. Tato cesta není lehká a je třeba vyvinout mnoho úsilí, abychom obstáli, neboť je to boj dobra se zlem a tento boj se odehrává nejen na naší Zemi, ale v celém vesmíru. A tímto bojem vznikají zásluhy tvorů a bytostí a jsou kaleni bojovníci Božích šiků, jak na světě pozemském, tak i nadzemském.

Každý člověk je Bohem předurčený ke spáse své duše, to značí, že každý má v nejspravedlivější míře všechny možnosti dosáhnout tohoto předurčení. Neznamená to ovšem, že spása duše je zajištěna, neboť mnoho a mnoho lidí podlehne svodům zla a holduje hříšným radostem hmotného těla a světa, takže veškerý vliv a vnuknutí dobra jsou ztraceny. Takový člověk si vytváří mnohdy nepřekonatelné překážky na své cestě ke spáse a kráčí pak širokou a pohodlnou cestou nepravostí a vášní. Tím si vytváří stále horší podmínky v dalším životě pro spásu své duše a musí pak trpět v těch sférách, kde vládne zlo a kde již nemůže konat dobro.

Spolužití lidí na Zemi

Celé lidstvo tvoří jeden celek tím, že má jednoho Otce, Stvořitele všeho živého i neživého, Boha všemohoucího a že má společný úkol a cíl v životě; vrátit se ke svému Tvůrci, do své prapodstaty. Každý jednotlivec, bez výjimky, se podílí svým dílem na tomto úkolu a svojí snahou přispívá nejen ke spasení své duše, ale pomáhá tím a posiluje své bližní, kteří jsou svědky jeho snahy o bohubilý život.

Když je člověk rozhodnutý věnovat svůj život svému Otci, Bohu, není nutné, aby žil odloučený od celku jako samotář. Ale je nutné, aby srdce jeho zůstalo čisté, aby jeho chování vyzařovalo důstojnost a aby jeho myšlenky vždy vycházely od našeho Stvořitele, ať by činil cokoli.

Velkým nebezpečím pro každého jednotlivce je touha po hmotném majetku, neboť tuto nejvíce využívá zlo ke svedení na cestu tmy. Je třeba si stále uvědomovat toto nebezpečí a dle toho nahlížet na majetek jako na nutnost k žití a mít tento ve vlastnictví jen v omezeném množství. Nikdy nesmí touha po majetku převládat natolik, že činnost a skutky jsou touto touhou zcela nebo i částečně ovlivňovány.

Po dnech úspěšné práce jak duchovní, tak i tělesné je dovoleno se radovat každý svým způsobem, jen alkohol necht' je v nejmenší míře prostředkem k zábavě.

Každý člověk je odpovědný Bohu za čistotu své duše a muž v rodině odpovídá navíc za správné vedení své ženy a svých potomků k víře v Boha a k dodržování Jeho příkazů. Vlastním příkladem, s láskou a trpělivostí, je třeba povznést ducha svěřených tvorů k našemu nebeskému Otci a učit je žít důstojným životem, který odpovídá našemu vznešenému božskému původu a poslání.

Žena je oporou muže v plnění jeho úkolů jak světských, tak duchovních. Když muž klesá únavou nebo zoufalstvím na mysl, je úkolem ženy posílit jeho ducha a tím mu pomoci k vytrvání a znovunabytí sil. Žena láskou a sebeobětováním ochraňuje muže před úpadky a její slzy očistí nejednu skvrnu na astrálním šatu muže. Musí tak činit proto, neboť požehnání našeho Pána jde na ženu skrze muže, to znamená, čím vyšší duchovní úroveň má muž, tím větší požehnání dostane žena. Požehnání Boha, to je předně klid a mír v nitrech muže i ženy a tím i v rodině a pak spokojenost a opravdová láska, která se snaží jen dávat a neptá se, kdy jí bude dáváno. Klid v rodině není samozřejmostí, ale milost, kterou jen málo lidí dovede plně ocenit. Starosti světského rázu jsou malichernou překážkou k získání této milosti, když důvěra a oddanost v Boha je pevně zakotvena v nitrech muže i ženy.

Snaží-li se muž se ženou žít dle příkazů Nejvyššího a konají-li co nejvíce dobra, tak žije jejich rodina v souladu s Boží vůlí. Je-li ve všech rodinách tento soulad patrný, žije celý národ dle božských zákonů lásky a míru. Spasí-li člověk svou duši, nemusí se již znovuzrodit a po očistění od zbytků hmotnosti může dosáhnout i vrcholu, splynutí s Bohem. Bude-li vůle všech lidí, to značí všech národů na celé Zemi, totožná s vůlí našeho Stvořitele, zůstane jen jedna vlastnost v nitrech všech; a to láska a ta by znamenala spasení celého lidstva, zrušení zákona znovuzrození a navrácení se do své prapodstaty, k Bohu.

Proto je žádoucí pro zdárný vývin nitra každého člověka, aby v sobě pěstoval lásku, čistou nezištnou lásku, která nečiní rozdílu mezi lidmi a pak síla a světlo našeho nebeského Otce z každého bude zářit tak, že zlo bude bezmocně uvrženo v pouta ve sférách nejnižších.

Poslední soud

V nekonečném prostoru vesmíru je stálé vznikání a zanikání hmotných těles, která podléhají zákonu času, tak jako i naše Země.

Každý člověk je časově omezený a pomíjející, jen Jiskra v nás je nekonečná a věčná, jako i sám Stvořitel. Během svých životů v hmotném těle se snažíme jeden více, druhý méně, dosáhnout očistění své duše, abychom si tak připravili svůj návrat do své duchovní prapodstaty a znovuzrození nám umožňuje odčinit si naše poklesky a hříchy.

Po každém ukončení života v těle na Zemi je naše duše hodnocena podle svých činů na Zemi. Sami pak poznáme, jak jsme využili možnosti k vzestupu naší duše a stále nám zbývá naděje v milost našeho Nejvyššího, že dopustí další vtělení k nápravě.

Avšak jednou přijde čas, kdy Stvořitel ukončí tento koloběh životů a zhodnotí s konečnou platností naše činy i skutky a dle našich zásluh budeme odměněni. Je to Poslední soud, při

kterém se bude odpovídat vše živé a neživé před svým Tvůrcem, jak kdo splnil své poslání, pro které byl stvořen.

Kdy bude Poslední soud, nikdo neví, jen Bůh Otec sám, neboť Jeho svatá a nevyzpytatelná vůle určí čas, kdy bude podle nejvyšší Jeho spravedlnosti rozhodnuto mezi dobrem a zlem. Seskupení hmoty, na kterém žijeme a které nás obklopuje, bude zničeno ohněm se vším, co se na něm nachází. Nové seskupení s novými zákony bude vytvořeno pro ty, kteří obstojí před tváří Nejvyššího. Ten, kdo neobstojí, bude navždy odsouzen k pobývání tam, kde bude vládnout jen zlo a již nikdy neužít světlo svého Stvořitele.

Bůh jest naším Otcem a to je láska a my všichni jsme Jeho děti, proto spěchejme s čistým srdcem šťastného tvora ke svému Stvořiteli.
